

колкото повече азъ слабѣяхъ, звѣроветѣ ставаха побезочливи, а водачътъ имъ дойде съвсѣмъ близо до мене и рѣмжеше право въ лицето ми. Тогава завиха и другитѣ и се струпаха около мене. И азъ очаквахъ ей-сега проклетитѣ звѣрове да ме разкъсатъ и изядатъ. . . въ мигъ изведнажъ въ тъмнината съ прѣгракнало вой скочи голѣмъ черъ влѣкъ. Страхливитѣ звѣрове се разбѣгаха като слама отъ вѣтъръ, а водачътъ имъ бѣше поваленъ на земята. А послѣ—азъ изтрѣпнахъ отъ ужасъ! — силното чудовище се хвърли на мене и... Бинго, моето вѣрно куче Бинго, запѣхтенъ, триеше косматата си глава о рамото ми и лижеше истиналото ми лице.

— „Бинго, Бинго, приятелю мой, донеси ми ключа на капана!“

Той разбра, че искамъ нѣщо, скочи и ми донесе пушката.

— Не, Бинго, ключа искамъ! Този пътъ той ми донесе пояса, а най-накрая донесе и ключа и весело замаха опашка, като видѣ, че позна, какво ми трѣбва. Съ свободната си ржка отвинтихъ капана и слѣдъ минута азъ бѣхъ свободенъ. Бинго докара коня ми и, като направихъ нѣколко крачки напредъ-назадъ, за да се разкърша, качихъ се на коня. И потеглихме за у дома. Бинго тичаше напредъ като герой.

Като стигнахме у дома, узнахъ, че вѣрното куче прѣкарало цѣлата вечеръ тревожно. Съ квичене и виене тичало по пѣтя, и кога се смръкнало, избѣгало отъ кѣщи, макаръ и да го задържали, и тръгнало да ме търси, додѣто ме избави.

Съкратенъ прѣводъ.

